

Cecilia Costache

TEXTE ADĂUGATE

2018

Cuprins

[poeta care nu a scris în viața ei] / 7	
terapie 9 / 8	
[seara încep] / 10	
[ce toamnă vine] / 11	
[eu nu iubesc decât poeții morți] / 12	
[de ceva vreme îmi car trecutul] / 13	
[spunea cineva că dragostea] / 14	
[stau de vorbă cu tata] / 15	
[de ce scriu Dumnezeu cu literă mare] / 16	
[din plânsul acestor animale mici] / 17	
[sunt supărăcioși poeții când încep] / 18	
[E rece piatra pe care mă aplec] / 19	
[Nu te îngriji că luna stă strâmb] / 20	
[ca să faci omul] / 21	
poezia / 22	
[caut pietre egale] / 23	
[când oamenii nu sunt lăsați să iubească] / 24	
[acolo unde cuvintele sunt auzite de surzi] / 25	
[ce durează mai mult] / 26	
[cred că mergeam undeva] / 27	
poezia este o vrabie / 28	
[îmi plăcea să mă duc la circ] / 29	
[o moarte modernă s-a întins] / 30	
[sunt obosită uite o să mă] / 31	
[am citit] / 32	
[poemul] / 33	
[pe o scară de la unu la cer] / 34	

- [într-un întuneric roșu] / 35
[escarele oamenilor singuri cântăresc atât de greu] / 35
[între mine și ziua tăcerii] / 37
[dacă lași femeia să reînceapă lumea] / 38
[noaptea copilul dansează braille] / 39
[nici nu mai știu dacă am curățat împreună] / 40
nu suntem ce nu suntem încă / 41
[îngerul meu păzitor are elocvența unui tac de biliard] / 43
[zilele ni se scurg printre degete] / 44
[alegerea unui gând și] / 45
[dacă zăream un om] / 46
shopping / 47
nu-i nimic / 48
[cu pleoapele căzute] / 49
unui poet / 50
[pelin de-mprumut] / 51
plan de recapitulare / 52
[mai târziu într-un cântec lung] / 53
[început de octombrie] / 54
[călăream cu un înger bătrân] / 55
[toamna face dreptate] / 56
[pietrele se rostogoleau peste inimile lor] / 67
autoportret cu murakami / 58
[nu înțeleg această încrâncenare] / 59
[[de cele mai multe ori] / 60
cum latră oamenii-câini / 61
copil nejucându-se / 63
[jobenul] / 64
[Dacă ai sări din leagăn] / 65
[piratul] / 66
[Hei, oameni, vă spun în față, nu pot] / 67
[femeia cu mâinile făcute cerc a spus că] / 68

poeta care nu a scris în viața ei
nicio poezie
azi a murit
s-au adunat la cimitir
toți cei pomeniți în poeziile
pe care ar fi vrut să le scrie cât a
fost în viață
unii ar fi dorit să recite ceva
dar niciunul nu-și mai amintea
vreun vers
așa că au tăcut cu toții
au mâncat puțină colivă
au băut un pahar cu vin
s-au dus acasă
și au vrut să scrie o poezie
despre poeta care nu a scris
în viața ei nicio poezie
dar s-au gândit că
dacă ea nu mai e
ce rost are
așa că s-au dus la
cârciumă și s-au îmbătat

terapie 9

era un copil blond fericit
un copil neînvățat
cântând singur

nu i s-a întâmplat niciodată nimic special
(anotimpurile se încăpățâneau să rămână câte patru,
în aceeași ordine ca în școala primară)
singura ei traumă a fost că trebuia să poarte
câte două perechi de pantaloni
ca să n-o ia vântul
(mereu mergea împotriva vântului și a punctelor cardinale)
cu adevărat marcant a fost momentul primei nopți
când el s-a temut să facă dragoste
(bărbații se tem întotdeauna de prima dragoste
crezând că ea există cu adevărat)
nu a făcut niciodată exces de substanțe
care creează dependență alcol droguri cafea
în afară de tutun
(nimic nu se compară cu țigara de după)
dar acum s-a lăsat
(promisiunea e ca o datorie)
totuși o dată pe săptămână
se duce la alcoolicii anonimi
pentru mama ei alcoolică
și pentru tatăl ei un curvar
care s-a recăsătorit și care nu le-a plătit niciodată
pensia alimentară

se așază pe un scaun în semicerc
le povestește tuturor cât sunt de morți acum amândoi
și cât de fericiți ar fi să vadă că încă o interesează
mamă-sa ar bea direct din sticlă în cinstea ei
iar tatăl ar veni cu flori
cum venea în fiecare dimineață
(odată a venit cu un aragaz nou)

unul de acolo se enervează
trânțește scaunul și pleacă
(prostii)
el îi spune să mai pună un o în cuvântul alcool
ei îi tremură mâinile

seara încep
să crape munții

n-a curs niciun râu
pe nicio vale

doar un pumn de carne

ce toamnă vine
cu insule goale
rotindu-se
în jurul femeii
care a băut
apa mării

un pescar bătrân
se roagă
pentru pești

*Dar eu umblu lângă ape cântătoare
și cu fața îngropată în palme – mă apăr:
eu nu! Amin.*
(Lucian Blaga – „Tăgăduiri”)

eu nu iubesc decât poezii morți
îngenuncheați în mărul năpădit
de cucută

mie nu mi-e dor
decât de interiorul cămășii
din care lipsește tata
și de rochia
mirosind a ceapă tocată mărunt

eu nu am altă moarte
decât în copilăria mea
eu nu am viață
decât în nașterea copilului meu
eu nu Amin

de ceva vreme îmi car trecutul
într-un apartament
în care a locuit un câine
îmi pun zgarda și mă gudur
pe lângă picioarele scaunelor
latru la obiectele rămase deschise
la vreo pagină
împing cu botul ușa balconului

locuitorii orașului privesc în sus
sunt atât de singuri încât dimineața
își scot la plimbare
câinele mort